

Évközi 19. vasárnap

Mt 14,22-33

Jézus a vízen jár

Egy izraeli utazási iroda elhatározta, hogy Jézus vízen járásának élményével megajándékozza a Genezáreti-tóhoz látogató turistákat. Öt centiméterrel a víz felszíne alatt vastag üveget feszítenek ki, és a turista a belépőjegy ellenében megtapasztalhatja, hogy mit jelentett a vízen járás Péternek. Lehet, hogy a jövőben az utazási irodák így fogják reklámozni a Genezáreti-tóhoz szervezett utakat: „Próbálja ki ön is a vízen járást!” El kell ismerni, hogy ez nem túlságosan tiszteletreméltó eljárás, de ügyes reklámfogás. Az emberek szeretik a kuriózumokat, és abban a környezetben biztosan sokan vágnak a vízen járás élményére.

Kérdés azonban, hogy ez volt-e a csoda célja? Mit akart Jézus ezekkel a rendkívüli jelekkel? A vízen járás történetének több változata szerepel a Bibliában, de mindegyik színhelye a Genezáreti-tó, és mindegyikben Jézus és Péter a főszereplő. A részletekben már eltérnek a történetek.

A vízen járás a kenyérszaporítás után történik, amikor Jézusnak szinte ki kell menekíteni tanítványait a tömegből, amely őt királlyá akarja választani. Jézus ebben a történetben egyedül marad, mint később a Getszemáni-kertben. A bárka a történetben az egyházat jelképezi. A bárkában Jézus nélkül a tanítványok kétségbeesve eveznek, semmilyen kiutat nem látnak, de az világos számukra: a természettel nem tudnak megküzdeni. Sőt az evangélista a feszültség fokozása céljából megemlíti, hogy a negyedik őrváltás ideje, azaz éjszaka volt.

A történet tehát egyrészt csodaelbeszélés, másrészt példázat. Ha eddig nem volt világos, mindenképpen kiderül, amikor Jézus a vízen feléjük közeledik. Ők a segítséget inkább kísértetnek tartják. A félelem átprogramozza az érzékeiket. Félelmüket csak Jézus hangja („Bátorság! Én vagyok, ne féljtek!”) oszlatja el. Feltehetően Péter ellenőrizni akarja azt, amit lát, ezért kéri, hogy ő is a vízen járhasson. A kíváncsisága legyőzi a félelemét, majd végül a félelem lesz úrrá rajta, és kezd süllyedni.

A történetben az izgalmas elbeszélés keveredik a szimbolikus tanítással. Sőt kiderül, ez a tanítványoknak egy olyan élménye,

amelyből kezdettől fogva levonták a következtetést. Rövid idő alatt megélték a dicsőséget a kenyérszaporítás kapcsán, a menekülést a tömeg indulatai miatt, a félelmet az elszabadult elemek viharában, és végül a találkozást azzal a Jézussal, aki a másik partról jött. Fölfedezték, hogy Jézus az eseményeket mindig máshonnan nézi, irányítja, mint ahol ők vannak. Ezt a történetet, közös élményüket, tovább adták az egyháznak, azoknak, akik szavukban hittek. Jézus fölemel bennünket, megpróbál bennünket, de minden veszélyből kiment bennünket. Az egyháznak, a hívőnek, csak Jézusban van biztonsága.

Ez volt az a rendkívüli élmény, amelyet a Genezáreti-tavon átéltek a tanítványok. Ezt nem pótolja az a vastag üveglap, melyet öt centire a víz alá akarnak feszíteni. Ugyanis ebben a történetben az utazás a hívő egyház kalandjairól szól, amelyeket csak hitben lehet átélni. Ezt semmilyen német, osztrák vagy izraeli utazási iroda nem tudja nyújtani, csak Krisztus, aki a mi biztonságunk és hitünk tárgya.

Az elmerülő Péter imája

Uram!

Amikor csónakodban evezek – sokszor távol vagy, de helyettem is imádkozol.

Amikor ellenszélben vagyok – te tartod meg csónakodat.

Amikor felém jössz a vízen járva – hitetlenkedem és rémülődök.

Amikor így szólsz: „Ne féljetek!” – magamban kezdek bízni.

Amikor elmerülve megijedek – felém nyújtod kezedet.

*Amikor újra és újra kételkedem – akkor tudom megvallani hitemet.
Amen.*